

Já už budu pátáčka

Tak tahle věta se u nás ozývá jako ozvěna z roku 2006, kdy jsem psala článek "Jsem velká holka - budu 2.C". Tak vzpomínám na naše školní začátky, na můj boj o integraci, po dva roky velice úspěšný, na celkem dramatickou třetí třídu, kdy Míša nechtěla do školy, protože si s ní děti přestávaly hrát, protože "tomu nerozumíš". Na bezradnost asistentky, která už opravdu nevěděla jak jí některé věci vysvětlit a začátek čtvrté třídy, do které se Míša opravdu netěšila. No a pak mi jednou takhle v říjnu asistentka svěřila, že jí nabízejí místo za dvojnásobný plat a že o uvažuje o odchodu. Chápu, s almužnou, která je asistentům za jejich práci vyplácena se rodina živit nedá. Začala jsem řešit co dál, hledala jsem jinou asistentku a současně jsem začala uvažovat i o jiné škole. Obešla jsem školy v okolí, běžné i "ty druhé" a moje averze ke vzdělávání "mimo hlavní vzdělávací proud" rostla. Odchod asistentky se blížil a mě bylo jasné, že bez ní v současné třídě zůstat nemůže. Když jsem stále rozšiřovala okruh škol, do kterých jsem ochotná Míšu vozit někdo mi řekl o škole v Úvalech. Jela jsem se tam podívat. V půl osmé jsem zaparkovala před školou a šla se postavit na roh, abych sledovala děti, které tam chodí, jak se chovají... Na náměstí jsou tři budovy označené jako škola, do všech třech se hrnuly děti různě staré a mě nebylo moc jasné, která škola je ta moje. Tak jsem se zeptala jedné maminky, která z budov patří praktické škole? "Jo, vy myslíte zvláštní? To je ta dole." Opravdu jsem na první pohled nepoznala, do které školy chodí ty zvláštní děti. Tak jsem se ještě během dopoledne domluvila s paní ředitelkou, kdy bych za ní mohla přijít. Vysvětlila jsem jí, že dcera má Downův syndrom, že byla integrovaná s asistentkou a že hledám jinou školu, protože asistentka odchází a vztahy s dětmi ve třídě začaly drhnout. Paní ředitelka byla skvělá, nabídla mi okamžitý přestup. Byla polovina listopadu a já vzala Míšu a šly jsme se podívat do nové školy na 2 hodiny. Nakonec jsme zůstaly na 3 hodiny, paní učitelka si Míšu posadila před katedru, zapojila ji hned do matematiky. Dostala počítat příklady a já sledovala dění ve třídě. Bylo tu 16 dětí, spojená čtvrtá a pátá třída, ve třídě klid, děti samostatně pracovali, kdo nevěděl jak dál, došel si v klidu k počítačům u stěny, zase se vrátil do lavice, mezitím si páťáci kontrolovali domácí úkol, potom společně řešili na tabuli slovní úlohu. Druhou hodinu byla čeština, četli z čítanky článek, povídali si o něm, potom k němu malovali obrázek a my se po zvonění chystaly k odchodu. Nakonec nás přemluvili ještě na hudebku. Děti se spojovali s malou třídou (spojená 2. a 3.) a nacvičovali pásmo na vánoční besídku. Míše se tam moc líbilo a mě zase překvapilo, že třída plná dětí s nějakým problémem, může působit tak klidně a vyrovnaně. 1.12. Míša nastoupila do nové školy, sama bez asistentky mezi 16 dětí, bála jsem se jak to zvládne, ale chodila nadšená, vyprávěla jak rýsovala na tabuly úsečky, že pojedou vlakem na výlet a měla spoustu dalších zážitků o kterých nadšeně vyprávěla. Tím se dostávám k tomu, že se zlepšila i její komunikace s námi, začala vyprávět, tvořila docela dlouhé věty, učení zvládala samostatně celkem bez problémů. Tak uběhl další školní rok, plný pokusů o samostatnost. Tak třeba placení obědů. Ozámila, že potřebuje peníze na obědy, řekla jsem, že je odpoledne spolu zaplatíme. Míša na to, ne, já sama, všichni platí sami. To na mě bylo moc. Šly jsme spolu a paní hospodářka mi potvrdila, že opravdu chodí platit sami. Tak jsem to další měsíc riskla, Míša dostala peníze a já trnula co bude. Běžela k autu celá nadšená, zvládla to, zaplatila obědy v kanceláři a v průkazce měla razítko. Jednou zase přišla s nápadem, že bude jezdit s ostatními autobusem ze školy. Tak jsme to zkusily, odešla s dětmi na zastávku a nastoupila, já sledovala autobus jak soukromé očko. Jen nemám odvahu pustit ji opravdu samotnou. Na konci roku ozámila, že potřebuje mobil, mají ho všichni a přece až bude jezdit sama, tak mi musí zavolat, že už je doma. Hlavně musí být hudební. Proč? No to je přece jasné: "Nastoupíš do autobusu, dáš si sluchátka a posloucháš hudbu." A já si myslela, že si budou v autobuse povídat, když chce jezdit s dětmi. "Mami, tomu nerozumíš." Uklidnila mě Míša. No a pak přišel konec června,

začali prázdniny a u nás se zase ozývá známá věta "Už jsem velká, budu pářačka! A budu jezdit autobusem." No to ještě uvidíme...

Materiály na serveru Dobromysl.cz jsou pouze obecného informačního a vzdělávacího charakteru.

Jejich případné využití je třeba vždy konzultovat s lékařem a je ve vaší plné odpovědnosti.

Tento server byl vytvořen za finančního přispění Evropských strukturálních fondů. Názory zde prezentované vyjadřují postoje dodavatelů obsahu, a proto nemohou být v žádném případě považovány za oficiální postoj Evropské unie.

Dobromysl.cz, ISSN 1214-2107, Copyright (c) 2002 - 2009

[MÁME OTEVŘENO? o.s.](#) a dodavatelé obsahu
příspěvky, dotazy, spolupráce: redakce@dobromysl.cz